

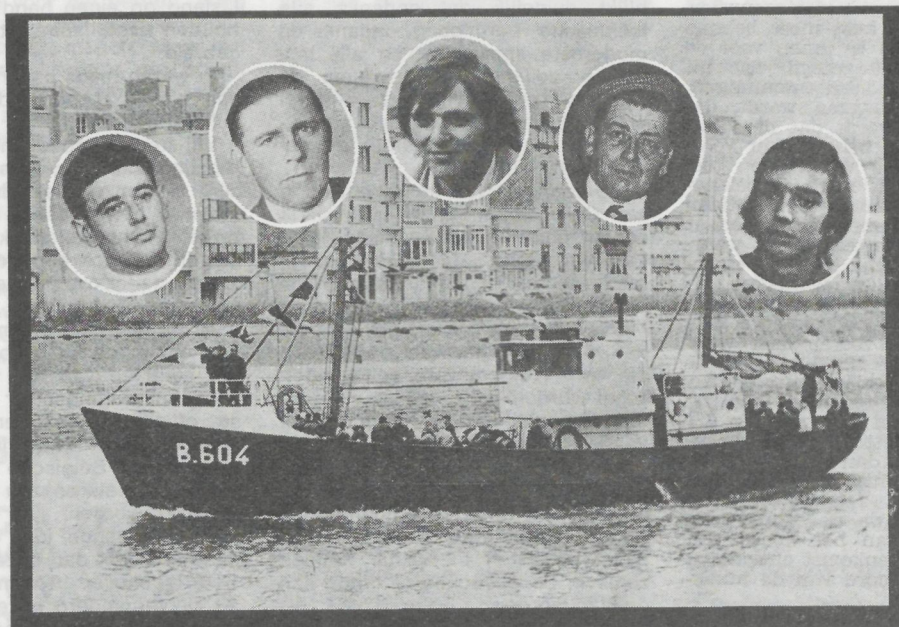
ONVERANTWOORDE VISSERIJ OP JONGE HARING DOOR DENEMARKEN

Men herinnert zich dat de Noord-Oost-Atlantische Visserijkommissie in mei van dit jaar te Londen bijeenkwam om op aandringen van de biologische experts voor de haringvangsten beperkende maatregelen uit te vaardigen. Op deze zitting werden kwota vastgelegd voor 18 maanden. Een enkel land weigerde echter de overeenkomst te ondertekenen, namelijk Denemarken, niettegenstaande hen het grootste contingent, 69 duizend ton toegewezen werd. Dit contingent was echter volgens hen totaal onvolgende. Denemarken vist inderdaad massa's onvolwassen en jonge haring voor veevoeding. Deze vorm van visserij is bijzonder moordend omdat ganse banken jonge haring niet tot maturiteit kunnen komen en aldus evenmin kunnen voortzetten.

Gezien reeds op het einde van oktober, twee landen, Denemarken en Engeland hun toegewezen kwota hadden uitgeput, en gezien anderzijds de rekommandatie van de biologische experts om over gans 1976 geen haring te laten vangen, werd in november een nieuwe zitting gehouden van de N.O.A.-Konferentie. Hierop stelden de Polen voor, de aanbeveling van de experts te aanvaarden, terwijl vooral Frankrijk, gesteund door België en andere landen, een verbod wenste te zien ingaan op de vangst van jonge, onvolwassen haring.

Ten slotte ging een voorstel uit van Frankrijk en Zweden om voor het eerste semester 1976 een totaal kwota toe te kennen van 87 duizend ton en voor het tweede semester 89 duizend ton, met dien verstande dat, hetgeen niet gevestigd werd in de eerste semester, mocht bijgevangen worden in de tweede semester. Door de meerderheid der landen werd alleen de totale kwota over het eerste semester aangehouden en een nieuwe zitting te houden in mei van 1976 met betrekking tot de kwotabepaling over het 2de semester en de eventuele bijkomende maatregelen die zouden moeten getroffen worden. België, Frankrijk en Polen onthielden zich bij deze stemming omdat volgens hen, de getroffen maatregelen onvoldoende waren vooral met betrekking tot de moordende vangst door Denemarken op onvolwassen haring. Wat Denemarken betreft, heeft dit land deze maal wel het akkoord ondertekend. Inderdaad vermits Denemarken het eerste akkoord niet had ondertekend, werd door de konferentie beslist dat de getroffen overeenkomst voor de laatste semester '75 niet zou toegepast worden en dat de haringvangst tot het einde 1975 vrij zou zijn. Intussen mag Denemarken nog altijd massa's jonge haring vernietigen en als puf aanvoeren voor dierenvoeding. Het is inderdaad onverantwoord, daar waar men tot beperkende maatregelen dient over te gaan om de haringstand te beschermen en de experts zelfs voorstellen over het ganse jaar 1976 geen haring te laten vissen. Denemarken intussen haar vernietigingswerk mag voortzetten! Dit is toch wel een toppunt van tegenstrijdigheid en wat dan met de Europese solidariteit?

HEIST EN GANS DE VISSERIJ BETREURDE OP INDRUKWEKKENDE WIJZE DE SLACHTOFFERS VAN DE B.604

Verleden zaterdag zijn tweeduizend mensen hun eerbied komen betuigen, in gedachten van onze vijf vissers, die met hun vaartuig in de golven zijn gebleven.

De kerk van St. Antonius Abt te Heist was tweemaal te klein om iedereen te kunnen plaats geven; men zou tenandere tot aan het einde van de kerkdienst blijven gedachtenissen uitdelen bij de gebruikelijke offerande.

De vijf families waren rondom het altaar geplaatst; juist vóór het altaar, op oude bidstoelen van vóór het concilie als voornaamste persoonlijkheid, zat enerzijds monseigneur Desmedt, bisschop van Brugge, en aan de andere kant zat de minister van Sociale Voorzorg Depaepe, die de belgische regering vertegenwoordigde. Verder waren als vertegenwoordigers van de overheid aanwezig: de heer Vandewalle, kabinetssecretaris van de minister van Landbouw, kabinetsattaché Vanden Bosch die de minister van Verkeerswezen vertegenwoordigde, de gouverneur van West-Vlaanderen met zijn deputatielen De Fauw en Monballyu, directeur-generaal van Van Craeynest, marinecommandant Schlim, het voltallig schepencollege van Knokke-Heist, de burgemeester van Brugge en alle prominenten van de zeevisserijsector zoals dhr Vandenberghe P., R. Gobert, C. Beernaert, J. Derouze, vismijndirecteur Balbaert en vele andere.

De ziele dienst werd geleid door 3 priesters nl. de pastoor van Blankenberge, van Zeebrugge en van Heist; E.H. De Baecke van Heist zou als hoofdccelebrant een sobere, zeer gevoelige homilie houden, waarin de herinnering aan leven en werk van de vijf op zee gebleven vissers schrijnend maar serene werd geëvoceerd.

Velen gingen wenend naar de offergang, maar diep ontroerd geraakte iedereen bij het lezen van de tekst op het gedachtenisprentje: „... als wij rondom ons het bulderen horen van ongenadige watermassa's, en wij liggen te wachten op beter weer, begrijpt gij dan ons zwijgend hart en de vragen die wij niet uitspreken? Als wij alleen een gestoorde radar en de radio hebben? Verstaat gij ons, als wij met tranende ogen buiten door de mist trachten te boren, met dat dubbel gevoel van dreigend gevaar en terzelfertijd die absolute eenzaamheid, de indruk van alleen te zijn op een eindeloze zee, waarvan

we niet eens de golven kunnen zien? Begrijpt gij ook dat het moeilijk is ons hoofd te rechten, dat het moeilijk is om te aanvaarden dat gij geen wonder hebt gedaan...”

Dat zij in vrede rusten, zong de priester toen de bisschop van Brugge en minister Depaepe de weduwen en de ouders van de slachtoffers persoonlijk hun leedwezen gingen betuigen; diep gemeente woorden van troost die echter het schreiend gemoed zo weinig kunnen opbeuren.

BLOEMENHULDE

Alle overheidspersonen en prominenten met de families en honderden bedrijfsgenoten gingen na de kerkdienst in treurige stille stoet naar het vissersmonument aan de zeedijk, waar meer dan veertig bloemstukken werden neergelegd door leerlingen van de Rijks- en de Vrije Visserijsschool van Heist, de minister van Verkeerswezen, de minister van Landbouw en door de belgische regering.

Maar toen E.H. Corneillie, visserijalmoezenier, een laatste gebed zei en daarmee deze droevige plechtigheid afsloot, kon blijkbaar niemand besluiten om heen te gaan, want wanneer wij een half uur later voorbij het monument reden stonden nog tientallen mensen wenend bijeen aan de voet van het stenen visserspaar.

Bij het afsluiten van deze donkere bladzijde uit het vissersleven willen wij nog een woord van lof brengen aan het gemeentebestuur van Knokke-Heist, dat discreet en geslaagd, protocolair en ordelijk deze dodenhulde heeft verzorgd. Misschien had men aan het monument wel een blaasensemble moeten voorzien om de Last Post te blazen al mag dit geen kritiek zijn en zeker had bij het eindigen van de Mis, een visserskoor, het Visserslied van wijlen H. Bael, getoonzet door Keurvels aan de rouwende menigte moeten ten gehore geven als dierbaar meeleven met hen die thans hun dierbare doden zullen missen.

Mocht de Hogere Overheid niet alleen hebben gerouwd op die treurige dag, maar mocht zij die visserij daardoor beter leren kennen, beter leren begrijpen en beter leren helpen, is onze wens en die van de visserijgemeenschap.

De Redactie